

אמר רב יוסף: והמדובר הוא אפילו במסתכל בעקבה של אשתו כשהיא נדה.

אמר רבי שמעון בן לקיש: "עקבה" דקתני — במקום הטנופת, שהוא מכוון כנגד העקב.

תניא: כתיב [שמות כ] "בעבור תהיה יראתו על פניכם" — זו בושה. "לבלתי תחטאו" — מלמד שהבושה מביאה לידי יראת הטא.

מיכן אמרו חכמים: סימן יפה באדם שהוא ביישן.

אחרים [רבי מאיר] אומרים: כל אדם המתבייש — לא במהרה הוא חוטא. ומי שאין לו בושת פנים — בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני.

אמר רבי יוחנן בן דהבאי: ד' דברים סחו לי מלאכי השרת:

בנים היגריין, מפני מה הויין? — מפני שהופכים הוריהם את "שולחנם", בשעת תשמיש.

בנים אילמים, מפני מה הויין? —

מפני שמנשקים על אותו מקום.

בנים הרשים, מפני מה הויין? —

מפני שמספרים בשעת תשמיש.

בנים סומין מפני מה הויין? —

מפני שמסתכלים באותו מקום.

ורמינהו סתירה לכך, מברייתא ששינונו בה:

שאלו את אימא שלום: מפני מה,

בניך יפיפין ביותר?

אמרה להן: בעלי אינו מספר עמי [בתשמיש] לא בתחלת הלילה, ולא בסוף הלילה, אלא מספר עמי בחצות הלילה.

וכשהוא מספר [ומשמש] — הוא מגלה טפח ומכסה טפח. ודומה עליו כמי שכפאו שד לשמש.

ואמרת לי: מה טעם אתה נוהג כך?

ואמר לי: כדי שלא אתן את עיני באשה אחרת, ונמצאו בניו באין לידי ממזרות!

ומשנינן: לא קשיא:

הא במילי דתשמיש, ראוי לו לספר עמה, כדי שלא יחשוב על אשה אחרת.

הא במילי אחרנייתא, אין לספר בהם בשעת תשמיש.

אמר רבי יוחנן: זו דברי יוחנן בן דהבאי בהנהגת התשמיש.

אבל, אמרו חכמים: אין הלכה כיוחנן בן דהבאי! אלא, כל מה שאדם רוצה לעשות באשתו עושה!

משל לבשר הבא מבית הטבח. רצה האדם לאכול חי במלח, מבלי לבשלו או לצלותו — אוכלו חי במלח. רצה לאוכלו צלי — צולוהו ואוכלו צלי. מבושל — אוכלו מבושל. שלוק — אוכלו שלוק. וכן הוא נוהג בדג הבא מבית הציד.

אמר אמימר: מאן מלאכי השרת, מי הם "מלאכי השרת" שסחו לרבי יוחנן בן דהבאי את אותם ארבעה הדברים? — רבנן!